

LIBRIS

We know
books

Szabó Róbert Csaba

Vajon Nagyi és a száguldó város

Orosz Annabella rajzaival

Gutenberg Kiadó
Csíkszereda

Megérkezés Kolozsvárra / 5

Egy csipetnyi jelenpor / 15

A kicserélt gyerek / 23

A támadás / 29

A szelfi és a mesehősök / 41

A térdig érő fa / 47

A rossz válasz / 57

A szelek háza / 62

A meglepetés / 69

Búcsúkoncert / 75

Megérkezés Kolozsvára

Aznap reggel, amikor Vajon Nagyi megérkezett Kolozsvára a régi bogárhátújával, a szokásosnál is nagyobb forgalomtól izzott a Tordai út. A belváros felé lejtő meredek, kanyargós aszfalton az autók föl és le száguldoztak. Nagyi úgy emlékezett, az ő idejében még macskakő borította az utat.

Rögtön az első nagyobb körforgalomnál fennakadást okozott lassú járgányával.

Életében nem látott még körforgalmat. Mire föleszmélt, hogy körbe-körbe jár, a kanyar ívét követve, addigra már háromszor megkerülte. Hogy ne szédüljön bele, lassított, és közben zavarában integetett a többi autónak. És mivel azok visszadudáltak, sőt, teljesen lelassítottak és némelyek megálltak az autójukkal, Nagyi ijedtében akarata ellenére még egy ráadás tiszteletkört tett. Néhányan ököllel csapkodták a dudát.

De apróságokra nem adott. Évekig élt Kolozsváron, sok mindent látott, a dühös embereket mindig is kerülte, bár ezt kicsit soknak találta. Mióta lettek ennyire dühösek az emberek? Úgy döntött hát, ideje leereszkedni a Tordai út meredek lejtőjén. Csakhogy fogalma sem volt, hogyan keveredhetne ki a sűrűjéből, a túlkölő, bedugult autódzsungelből. Aztán észrevette a kör közepén zöldellő kis mezőt. Azonnal kapcsolt, fölhajtott a díszcserjék közé, átvágott a frissen nyírt pázsiton, és a körforgalom túloldalán lezökkenve rögtön irányba állította az autóját.

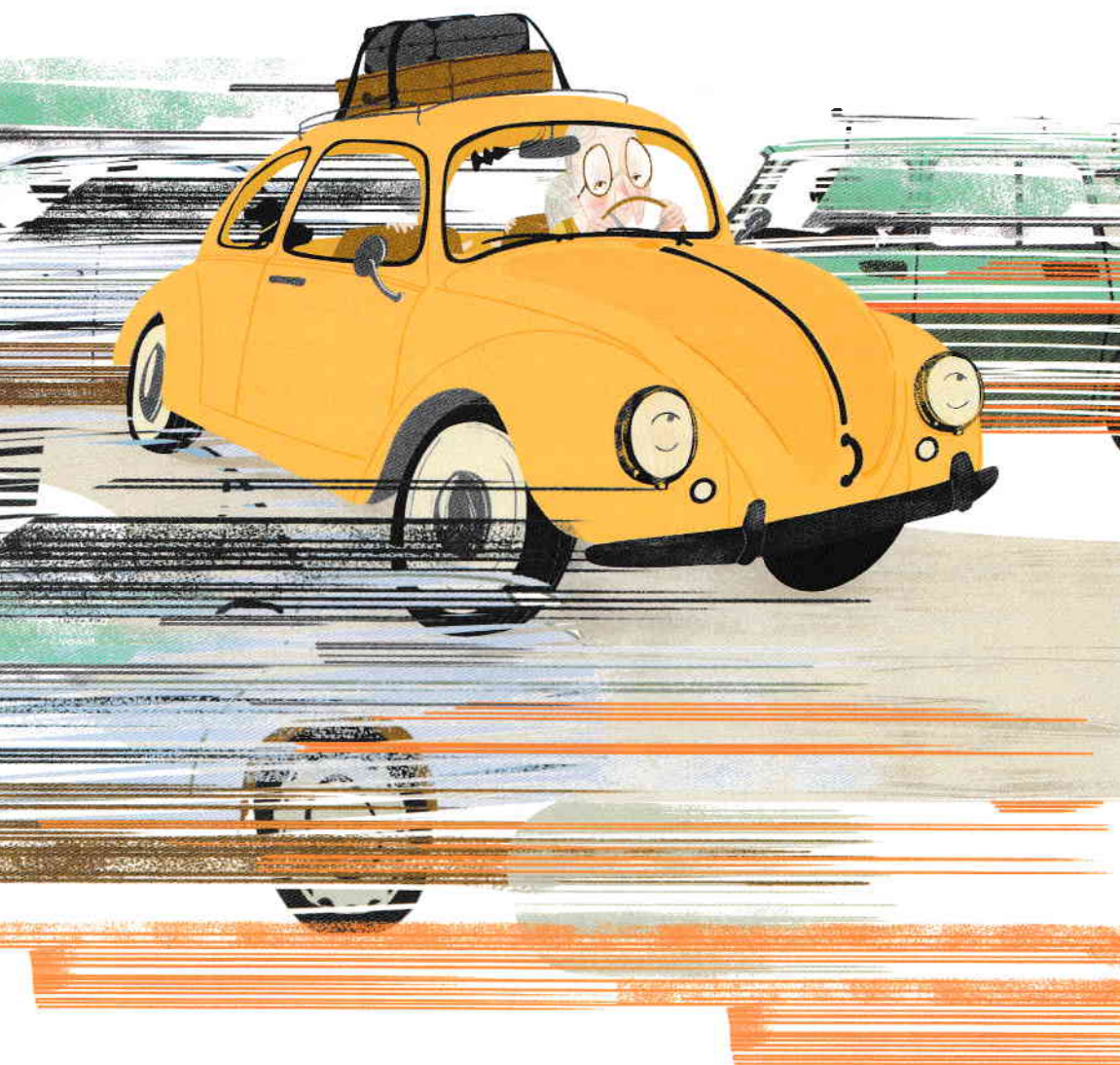
Megigazította a szigszalaggal összeragasztott szemüvegét. A visszapillantóból látta az öklüket rázó sofőröket.

Azt is, hogy a háta mögött állt a forgalom.

Ijedten pislogott a tükörbe, mert észrevette, hogy a dugóból kiszabaduló autók mérgesen a nyomába erednek. Szinte a lökhárítójáig nyomakodtak, és keservesen túlköltek.

LBRIS

We know
books

Úgy látszik, itt újabban ez a szokás, gondolta magában Vajon Nagyi. Vállat vont, és belefeküdt ő is a dudába. Szemmel láthatóan nem lett tőle senki boldogabb, úgyhogy abbahagyta. Inkább az éles kanyarokra igyekezett összpontosítani, és lassan, óvatosan vezetett. Övé volt az egész út. Előtte senki. Mindenki mögötte araszolt. Elhaladt a temető mellett, és már nem is figyelt a mögötte felgyűlt ideges autósokra, mert úgy emlékezett, az egyik kedvenc házának kell következnie a kanyar után. Lassított, hogy mindent jól szemügyre vehessen. Elvégre tizenöt kerek éve nem járt Kolozsváron. A háznak azonban hűlt helyét találta, helyette egy szálloda állt. Nagyi érezte, hogy gombóc gyűl a torkában. Hát ezért nem akartam én Kolozsvárra jönni, motyogta bosszúsan.

Csakhamar a szeme elé tárult a belváros látképe, balkézre már látta a Szabók bástyáját. Az legalább a régi volt. Néhány autós idegesen megelőzte. Veszélyes mutatvány volt, mert szemből is viharzottak felfelé az autók. Nagyi a fejét csóválta.

– Vajon hová siet ma mindenki? – kérdezte, mire az ülése mögül valaki megköszörülte a torkát, és figyelmeztetően köhintett egyet.

Már megint kimondta a vajon szócskát, pedig megfogadta, hogy nem teszi.

– Tudom! Tudom! Nem kell folyton figyelmeztetni! – mondta mérgesen Nagyi.

A mellette elhaladó autó sofőrje biztos bolondnak nézte, ahogy magában beszél, mert elhúzta néhányszor a kezét a homloka előtt, majd kielőzte.

Rálépett ő is gázra, és máris harminccal száguldott lefelé.

Vitte a lejtő.

– Én csak azt mondom, jobb az óvatosság! – harsogta a hang az ülés mögül. Vajon Nagyi megadóan felemelte a kezét, mire az autó majdnem lesodródott az útról. Nagyi utolsó pillanatban kapta vissza a kormányt.

– Biztos tudsz még vezetni? – kérdezte egy másik, aggódó hang az ülés mögül.

– Menj arébb! Nem férek! – kiáltotta az előző hang.

Pedig azt nem is láthatta a hang gazdája, hogy valaki majdnem a bo-
gárhátúba hajtott a váratlan manővertől. Vajon Nagyí fékcsikorgást hal-
lott, majd túlköiést. A visszapillantóban látta, hogy egy sötétített ablakú,
sárga sportkocsi bőszen villog a lámpájával.

– Mi történik? – kérdezte az egyik hang az ülés mögöl aggodalma-
san. – Máris felfedeztek?

– Kizárt! – szolt rá a másik hang. – Úgy tudják, vonattal jövünk!

Vajon Nagyí is aggodalmasan figyelte a sportkocsit. Időközben le-
értek a Tordai útról, és az épülő katedrálíst megbámulva a régi színház
felé tartottak. A sportkocsi, úgy tűnt, sávot vált, és jobbra tér. Nagyí
fellelegzett, amikor eltűnt a visszapillantójából az ideges autó.

– Megúsztuk! Nem hiszem, hogy bárki tudná, kik vagyunk és... –
kezdte el, de ekkor észrevette, hogy a sportkocsi bevág eléjük. Nagyí a
féklámpáit figyelte, és ahogy kigyúltak, jobbra kapta a kormányt, és sá-
vot váltott. Az ülés mögöl guruló testek zaja hallatszott, puffanás. A régi
rádió is elindult: Pappamerikánó – ordította a rádió. Nagyí le is kapcsolta
volna azonnal, csak hogy nem volt szabad keze.

– Ócska trükk! Azt hiszed, beléd rohanok, ha hirtelen fékezel! Vajon
honnan gondolod, hogy beveszem? – mondta Nagyí, és elhúzott a be-
ragadt sportkocsi mellett. Megpróbált belesni az ablakán, de a sötétített,
tükröződő üvegben csak saját magát látta.

Na meg két kíváncsi fejet.

Ijedten nézett hátra. Két régi barátja, a Felkiáltójeles és a Kérdőjeles
manók a nyakukat nyújtva néztek a sportkocsi felé a hátsó ülésről. A
sportkocsi ablakán így egy kérdő- és felkiáltójel villogott, ami azt illeti,
elég fenyegetően: a tükrözőtt üveg szépen visszaadta a manók mell-
kasára hímzett kérdő- és felkiáltójelet.

– Bukjatok le! – sziszegte Nagyí. Kővé dermedve figyelte a sport-
kocsit. Meg mert volna esküdni rá, hogy a sötét ablakok mögöl egy
szempár villant rá. A manók lebuktak, pár másodpercig tartott az egész,
de a Nagyiba nyomasztó érzés költözött.

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Vajon Nagy újr a gázra lépett, és a bogárhátú, korához mérten, gyorsulni kezdett. Már negyvennel haladtak. A protestáns teológia előtt lassítania kellett, hogy bevehesse a kanyart, és egy jobbról, fékezés nélkül érkező busz majdnem beléjük rohant. Szerencsére, a fék úgy fogott, mint újkorában. Csak a tehetetlenségi erőtől az ülésnek lapuló manók méltatlankodtak. De Nagy most nem törődött velük. A visszapillantót figyelte. A sportkocsi kettővel volt mögöttük. Nagy gázt adott, és máris a Széchenyi tér felé vágattak. Az út kissé összeszűkült, de Nagyinak sikerült megcsípnie egy szabad sávot, és még mielőtt a lámpa pirosra váltott volna, átslisszolt. A híd volt előttük, és Nagy látta, hogy a sportkocsi a pirosba ragadt. Lélegzetnyi előnyhöz jutottak. Ám mielőtt még áthajthatott volna a hídon a Szamos fölött, taxik vágtak be elé őrlt tempóban, és újra fékeznie kellett.

– Ez kész versenypálya! Vajon mi történt ezzel a várossal, amióta nem jártam itt? – kérdezte, mire hátulról újra köhintett az egyik manó. Talán a Kérdőjeles, de lehet, hogy a Felkiáltójeles. Nem tudta megállapítani, túlságosan lekötötte a vezetés.

Igen, le kell szoknia a vajonozásról, de most ez nem a legalkalmasabb pillanat. A vajon segít a gondolkodásban, szokta mondogatni. És az aranybányászokat is így győzték le, emlékezett vissza. Csakhogy azóta történt egy és más. Nem sokkal a sikeres Aranyhegy mentési akció után újra gyanús alakok bukkantak fel a városkában. Vajon Nagy jobbnak látta, ha keveset mutatkozik, míg unokája, Ferkó vissza nem tér. A manók megígértették vele, hogy felhagy a vajon szó használatával. Nem akarták, hogy újra bajba sodorja magát. Hiszen, ha kimondja a szót, felismerik, és még valami rossz történhet vele.

Ami azt illeti, nehezen ment a leszokás. Annak idején, amikor a cigarettázásról próbált leszokni, könnyebben boldogult. Vagy a fogyókúra, az sem okozott gondot. De a vajon... Nos, az nehéz ügy. Ha a manók nem hallották, az egész napos mellőzés után este fél percen keresztül ismételtette. De lehet, hogy tovább is, míg bele nem aludt.

Vajon. Vajon!